

VERONIKA
JONEŠOVÁ
MINUTKY

II. DÍL KNIHY HODINKY

VERONIKA JONEŠOVÁ

MINUTKY

Dvůr Králové nad Labem 2021

Copyright © Veronika Jonešová, 2021
Cover © Václav a Veronika Jonešovi, 2021

ISBN: 978-80-11-00366-1

Věnováno Kessince.

Byla jsi inspirací pro nekonečnou psí lásku
i pro nesmírný smutek poté, co jsme se rozhodli nechat tě jít...

OBSAH

1. Tisíc sněhových vloček	1
2. Sokol.....	8
3. Mlynářovo tajemství.....	16
4. Mi amada familia	23
5. Chlad perského koberce.....	32
6. Idiot a ledová královna.....	38
7. Křest mořem.....	45
8. Dvě strany stolu	51
9. Doktor Sauvignon.....	57
10. Krtek v obleku	63
11. Kristova léta	70
12. Čaj s mlékem	78
13. Myšlenky vln	84
14. Charles Dickens	95
15. Teatrální tantrum	100

16. Ostrov dračí krve.....	107
17. Růžová panda.....	117
18. Stopy ve sněhu.....	123
19. Sofie.....	137
20. Mexiko.....	143
21. Vábení můr.....	154
22. Klub sráčů.....	161
23. Život na diamantovém podnose.....	171
24. Čmelák.....	176
25. Z uší do duší.....	188
26. Výdech, který bere dech.....	198
27. Já, Kongo.....	206
28. Magie dětské imaginace.....	212
29. Nad propastí.....	217
30. Na horizontu.....	224

Kapitola 1

TISÍC SNĚHOVÝCH VLOČEK

Samuel (66 let), prosinec 2062

V den, kdy se na zem po dlouhých letech horka a sucha snášel sníh, mi prasklo srdce a už nikdy nebylo jako dřív.

Ticho.

Bílé, prázdné ticho v kontrastu s o závod bušícím srdcem. Vnitřnosti se mi stáhly do malého uzlíčku a bolest v hrudníku zabrala celý prostor. Dýchal jsem mělce a připravoval se na nejtěžší chvíli svého života. Za oknem auta, do kterého mě nohy donesly bez mého vědomí, mi před očima plynul obraz míhajících se šedých domů tvořící plátno pro mé představy. Viděl jsem její laskavý obličej plný vrásek smíchu a oči, ve kterých měla vepsané prožité slasti i strasti šedesáti pěti let.

„Jak dlouho ještě pojedeme?“ zeptal jsem se šeptem na třetí pokus. Hlasivky mi přes obrovský knedlík v krku nedovolovaly mluvit hlasitěji.

„Do cílové destinace – Centrum zdraví – zbývá dvacet šest minut.“ Odpověděl mi uklidňující hlas ženy z reproduktoru.

Nesnášel jsem, co modernizace a robotizace celého světa provedla. Už se neříkalo nemocnice, ale centra zdraví. Mělo to znít pozitivněji. S úrovní medicíny dnešní doby byly nemocnice, tak jak si je pamatuju ze svých mladých let, přežitkem a hazardováním s lidskými životy na hraně hororového příběhu. Neexistoval titul lékař, byli pouze zdravotní konzultanti v různých oborech a diagnostiku prováděla umělá inteligence. Technologie pokročilé natolik, že dokázaly vyléčit téměř jakoukoliv nemoc a zranění. Téměř. A to byl ten problém. Lidstvo sice mělo ambice stát se nesmrtelným, ale smrt si stále držela první příčku jediné jistoty v životě.

Ač jsem byl roztříštěný na kousky, nemohl jsem se ubránit špetce obdivu nad monumentální stavbou z mramoru a skla. Chlad budovy a prosincového šera mi šířal konečky prstů a obklopoval srdce. Dal bych cokoliv za to, abych já nebyl já. Těkal jsem pohledem mezi přicházející postavou a velkými zrcadlovými okny.

„Dobrý den, Samueli, už na vás čekám, pojdte.“ Vysoký, o několik desítek let mladší muž mi pokynul dál. Svou dlaň mi nepoložil na záda, ale držel ji asi milimetr za mými lopatkami. I přes kabát jsem cítil, jak z ní sálalo teplo. Ošil jsem se, ale konzultant polohu ruky nezměnil.

Šli jsme dlouhou chodbou a jeho rázné kroky vytvářely nepříjemnou ozvěnu. „Nejprve se posadíme zde,“ nasměroval mě do malé kanceláře. Složil jsem se do tmavě modrého křesla

a balancoval na hraně zhroucení. Přemlouval jsem sám sebe vydržet ještě pár minut, ještě pár dalších nádechů.

„Dnes je bohužel moc smutný den...“

„Můžete mi prosím bez těch keců okolo říct, co se stalo mé ženě?“

„Víte jistě, že nechcete ulevit od bolesti, kterou právě cítíte, abychom mohli racionálně přistoupit k nezbytným záležitostem?“

Konzultant ze mě nespustil oči a opatrně si uhladil sklad na košili, která měla stejnou barvu, jako křesla, v nichž jsme seděli.

„Jo, vím to jistě. Nechci, aby se ze mě stala zrůda bez emocí s naprogramovanými reakcemi. Tohle si musím prožít.“

„Proč si volíte bolest místo úlevy?“

„Kromě toho, že vám po tom nic není, tak proto, že jsem člověk. Skrznaskrz. A tohle je lidství, ne to, co vy předvádíte.“

„Ach...“

Tenhle povzdech jsem považoval za nejhorší umělý projev empatie, kterým se kdokoliv kdy v mé přítomnosti projevil. Nebylo to „ach“, které jde hezky od plic a s jehož vyslovením si opravdu fyzicky ulevíte. Tohle byla poskládaná písmenka přiřazená ke konkrétní emoci. I když jsem si nemyslel, že by mi mohlo být hůř, tak tohle „ach“ překonalo pomyslnou laťku mé tolerance pro vnitřní utrpení.

„Mrzí mě, Samueli, že spolu musíme projednat záležitosti s ukončením života Patricie. Ale Patricie se nachází ve stavu, který není slučitelný se životem. Nebojte se, netrpí. Je v umělém spánku, který s vaším souhlasem ukončíme.“

Ve spáncích mi tepalo, polilo mě horko a mozek jen zpomaleně přehrával útržky posledních vět.

Není slučitelný se životem.

Ukončíme.

Netrpí.

S vaším souhlasem.

Ukončíme.

Absolutně jsem nebyl schopný pochopit dosah celého významu těch pár strojeně pronesených vět.

„Je to nyní jen na vás, zda chcete zavolat někomu z rodiny nebo si vezmete čas na rozmyšlenou,“ pokračoval monotónním způsobem ještě notnou chvíli.

Nejsem si jistý, co se dělo pár minut mezi tím, kdy jsem poslouchal mechanický projev konzultanta a kdy jsem ležel na zádech kousek od brány centra a počítal, kolik sněhových vloček se na mě ještě snese, než mě zasypou a pohřbí zaživa.

Tisíc třicet dva.

Tisíc třicet tři.

Tisíc třicet čtyři. Neslučitelné se životem.

Tisíc třicet pět. Ukončíme.

Tisíc třicet šest. Měla nehodu.

Tisíc třicet sedm.

Tolik sněhových vloček. Tolik bolesti. Každá vločka nesla na svých křídlech jedno malé utrpení. Byl jsem tak promrzlý, že už chvíli trvalo, než se mi na obličeji rozpustily a promísily se slzami.

Největší možnou silou jsem se snažil myslet na cokoliv jiného. Byl jsem slabý a zlomený. Zoufalství mnou prostupovalo takovou intenzitou, že jsem nebyl schopný pohybu. Nechával jsem se zasypávat sněhem a neměl nejmenší morální sílu s tím něco dělat. Nezáleželo na tom, jestli tady umrznu, protože se mi ze života vytratil smysl. Zmizela mi odpověď na otázku, proč stojí za to žít. Nevěděl jsem. Nechtěl jsem...

Cítil jsem přišerné vlny vzteku k celému centru zdraví, k celému pošahanému modernímu světu. K lidem dobrovolně měnícím se na roboty. Dnes už bylo možné vypnout všechny emoce. Obrousit hrany bodavého utrpení. Být člověkem míň. Fyzicky mě bolela touha po takovém vypnutí. Chtěl jsem ale zachovat lidství. To původní lidství, ve kterém jsme se narodili a ve kterém jsme taky chtěli zemřít.

Před několika lety, v čase zalitém sluncem, jsme společně s Patricií podepsali smlouvu o vzájemné plné moci nad našimi

životy. Nikdy by mě nenapadlo, že je to reálná pojistka a že se budu muset rozhodnout pro ukončení jejího života.

Myslel jsem na ni a na náš poslední okamžik, kdy ráno odešla fotit. Třpyt sněhových vloček, zmrzlá a tichá příroda vytvářely neodolatelné kouzlo, které chtěla přenést do ilustrací další pohádkové knihy. Políbila mě ve dveřích, na krku měla foťák a v batůžku termosku s čajem.

Patricie vyšla nespoutaně, šťastně, se zárukou návratu. Sužoval mě paradox našich odchodů. Obyčejné, ničím výjimečné. Stejně jako jsem tenkrát odešel já a pak se třicet let nevrátil.

Tentokrát opustila ona mě.

Navždy.

Ted' tu ležím. Ve sněhu. A jediné, co si přeju, je nechat se zasypat a nikdy se neprobudit.

„Tati! Tati, co se ti stalo?! Co blbneš? Můžeš vstát?“

Ošklivě mi dvakrát ruplo v zádech, když jsem se chytil nabízené ruky a nechal se Oliverem vytáhnout do stoje. Náhlá změna opětovného vertikálního vnímání světa mi roztočila hlavu a zlomil jsem se v pase.

„Pomalů se narovnej, na, tady máš čaj, úplně se klepeš,“ strach znějící z Oliverova hlasu mě okamžitě zaplavil výčitkami. Není to jen o mně, ale i o celé naší rodině. Patricie je pro ně

neodmyslitelnou součástí života, úžasnou babičkou, je po našem boku už tolik let. Tohle zlomí srdce nám všem.

Oliver mě odvedl k autu a odvezl domů. Beze slova jsem se schoulil na gauč, zavřel oči a doufal, že až se probudím, bude tohle všechno jenom zlá noční můra.

Kapitola 2

SOKOL

Patricie (18 let), srpen 2015

Z víka krabice jsem smetla jemný prach a opatrně ji posadila na klín. Dovnitř jsem se nepodívala roky. I když jsem věděla, co v ní najdu, ráda jsem se nechala unášet na vlně nostalgie. Foťák a třicet šest fotek. Neviděla jsem fotky jako takové, ale místo nich se mi před očima přehrával příběh mého dětství.

...

Patricie (10 let), květen 2008

Bylo mi deset let a netušila jsem, že bolest může dosahovat takových rozměrů. Její prožívání bylo úplně jiné, než jak jsem vídala u hlavních hrdinů v pohádkách a filmech. Na obrazovkách se veškerá bolest velice rychle přetavila do nových příležitostí, krásných zítřků a zážitků, které přebijí všechen smutek usazený na duši. Proč byla moje realita tak jiná? Proč mě každý další den budily slzy a nepříjemný knedlík v krku. Proč to neustalo ani poté, co jsme dědu pohřbili?

Všichni mě ujišťovali, že po pohřbu mi bude lépe. Že když uvidím lesklou černou rakev obklopenou umělými věnci, najdu v tom klid. Nechápala jsem, jak se ze záchvatu pláče při proslovu úředníka maminka do hodiny oklepala a na smuteční hostině už neuronila ani slzičku.

„Tak to v životě zkrátka chodí, Páťo...“ řekla mi, když mě objímala před zástupem lidí oblečených ve vyšisovaných oblecích.

Přemýšlela jsem dlouho do nocí o tom, proč bolení nepřestává. O tom, jaké to bude, až umřu já.

„... budu to vědět? Bude to bolet?“ vzlykala jsem v obývacím pokoji.

Tátovi už došla trpělivost: „Moc přemýšlíš, Patricie. To je tvůj problém, že nad tím vším moc dumáš. Nesmíš to prostě tak prožívat,“ obořil se na mě. Ani maminka už neměla na mé neustávající otázky nervy a následující den zavelela: „Dneska nepůjdeš do školy, ale pojedeme k dědovi.“ Nevěděla jsem, co tím myslí, a měla strach. Jako na hřbitov? Nebo do roubenky, která po něm zůstala? Do té, o kterou se začaly vést rodinné spory ještě dřív, než uschly na dědově hrobě první květiny. Neptala jsem se, ale byla ráda, že aspoň můžu školní batoh kopnout pod stůl. Nasedla jsem do auta a nechala se vézt pryč z Prahy.

Jen co jsme minuly ceduli dědovy vesnice, začaly se mi kutálet slzy po tváři. Pro cizince to byl konec světa, nesmysl, že cesta ještě pokračuje, ale nás vedla ke krásnému cíli. Za posledním

kopcem, pod lesem, přesně taková, jakou jsem si pamatovala. Ve stínu mohutných dubů, obklopená plotem s malovanými hrníčky na plaňkách. Dědova roubenka.

Maminka zdvihala kolena přes vysokou trávu a postupovala k brance. Překvapilo ji, jak rychle si příroda začala nárokovat své území. „Dobrý, beruško?“ podívala se na mě a v jejím hlase jsem slyšela obrovský nápor skrytých emocí.

„Dobrý...“ kupodivu jsem to i myslela vážně. Připojila jsem se k ní, zatímco za květináčem na okně nahmatala klíč a odepínala. „Mami, kde přesně děda umřel?“

„V lese, kde jinde.“ Obě jsme se nad tím tvrzením smutně pousmály. Kde jinde. Čtyřicet let myslivcem. Pro dědu byl les vším. Všichni o něm věděli, že miloval každou chvíli tam strávenou a zvířata měl radši než lidi. „Pamatuješ, jak sis ještě loni myslela, že se děda fakt jmenuje Svéráz?“ zeptala se maminka a vyprskla u toho smíchy.

Moc dobře jsem si to pamatovala, doma se mu totiž neřeklo jinak. Měla jsem dědu Václava a dědu Svéráze a nepřišlo mi to vůbec divné. Rodiče to tak pobavilo, že dědovi přezdívka zůstala až do minulého týdne. Nalily jsme si bezovou šťávu, kterou jsme objevily ve špajzu, kde měl i další zpracované plody z lesa. Od ostružinových a malinových marmelád přes naložené houby až po mastičky z kopřiv a kostivalu. Bylo mi smutno, když jsem spatřila dědův krasopis na jednotlivých sklenicích.

Po osvěžení jsme se šly projít do lesa. Obě jsme věděly, za jakou borovicí odbočit, abychom se dostaly co nejdříve na mýtinu, kde stál dědův oblíbený posed, ze kterého jsme s ním dříve pozorovaly srnky a divoká prasata. Vyšplhaly jsme na něj a rozhlížely se po okolí. Žádná zvířata jsme ale neviděly. Neuměly jsme chodit tak potichu a s přírodou nebyly v takové harmonii jako děda.

„Mami, proč jsme dědu nepohřbili tady?“ rozmáchla jsem obě ruce do výhledu před sebe. „Proč jsme ho pohřbili v Praze? Děda nenáviděl město, to přece musel každý vědět!“ překvapil mě vztek, který jsem vůči mamince cítila. Zlobila jsem se, protože bych si přála, aby byl děda pohřben tady, v místech, kde to miloval. Zlobila jsem se, protože už bylo pozdě s tím něco dělat.

„Ale Paťulko, copak by to šlo? Kam bychom pak nosili květiny? To je přece divné, abychom ho ukládali tady. Bylo by to nepraktické. Všichni by sem museli jet, vzít si v práci víc volna... každý má dost svých starostí, a ještě vymýšlet něco takového...“ maminka na mě blahosklonně koukala a hladila mě po vlasech.

Vztekle jsem setřásla její ruku. „Mami, květiny bychom nikam nosit nemuseli, kdybychom dědu pohřbili tady na louce, měl by jich nad sebou stovky. Byl by ve své milované přírodě. Ve svém milovaném lese. Až já umřu, tak nebudu chtít zakopat do hromadné hrobky. Budu chtít nějaké místo, kde se mi bude líbit,

a každý, kdo mě bude mít rád, tam za mnou bude jezdit třeba milion kilometrů!“

„Patricie Svobodová! To už přeháníš! Rozkřikuješ se tady na mě, zatímco já se ti snažím pomoci. Nevzala jsem tě sem proto, abys byla nevděčná a vyčítala mi, kam jsme dědu uložili. Chováš se přílišně. Já chápu, že jsi smutná, všichni jsme smutní. Ale tohle je život. V životě prostě občas nejdou věci tak, jak si zrovna představuješ... Kam jdeš? Neutíkej, okamžitě se vrať zpátky!“ V zádech jsem slyšela její křik, a když jsem se ohlédla, viděla jsem, jak z posedu zuřivě máchá rukama. Utíkala jsem dál známým lesem okolo rybníku a přes remízek vzhůru do kopce.

Mým cílem byl posed, který jsem dědovi pomáhala předloni o prázdninách stavět. Pokáceli jsme tři smrkové souše u potoka, vyrobili žebřík a sezení z palubek, které jsem sama malovala. Byl to jen náš posed, o kterém nikdo jiný nevěděl. Nezaváhala jsem ani minutu. Vylezla jsem na něj a posadila se na nízkou lavičku, tak akorát pro dva zadky. Hned se mi v uších rozezněl dědův hlas: „Ne, že do příštího léta ztloustneš, Páťo, jinak se sem dva nevejdeme.“ Jelikož jsem byla celý on, věděla jsem, že to nehrozí.

„Ahoj dědo,“ zašeptala jsem a břišky prstů přejížděla po dřevě, které mě obklopovalo, „přišla jsem ti říct, že mě moc mrzí, že už se nikdy nevidíme. Moc mi chybíš... moc mi chybí naše výlety do lesa a pozorování přírody. Nestihl jsi mě naučit spoustu

věcí. Pamatuješ, jak jsi říkal, že mě naučíš stopovat zvěř? Taky spolu nikdy nepůjdeme na noční patroly, ani spolu nebudeme chodit potají ranní rosou, i když to máma zakázala, aby mi nenastydly ledviny.

Chybíš mi, dědo Svěrázi, nikdy na tebe nezapomenu. Doufám, že se na mě nebudeš zlobit, když nebudu moc chodit na hřbitov. Já si totiž myslím, že ty tam stejně nejsi. Myslím, že jsi tady, na tomhle posedu, v těchto lesích. Ve vodě rybníka a ve větru, který fouká v korunách stromů. Určitě neležíš pod kamenem v Praze, kde jsi nikdy nebyl. Jsi tady a já jsem moc ráda, že jsem tady s tebou, dědo.“

Poprvé po nekonečně dlouhé době jsem měla pocit, že mi z hrudníku ustupuje tíha. Že už mě tolik nebolí při každém slově v krku. Že se mi lépe dýchá. Slzy jsem si utírala do rukávu trička a potřebovala smrkat. Zvedla jsem se z lavičky a nahmatala malou páčku. Ve skutečnosti lavička nebyla lavička, ale truhlice. Doufala jsem, že najdu balení papírových kapesníčků. Netušila jsem ale, že objevím dědův foťák a noviny s vyplněnými křížovkami.

Hned jsem ho začala zkoumat. Tohle nebyl foťák, jaký jsme měli doma. Tohle byl dědův Sokol. Kromě myslivosti bylo jeho druhou největší láskou focení. Každé léto mě slavnostně obdaroval jedním filmkem a mohla jsem si vybrat svých třicet šest vzpomínek.

„Musíš si umět vybrat moment, který stojí za to zachytit navždy. Nemusíš se bát, že by byla fotka špatná, jde jen o to promítnout sama sebe do každého záběru. Vložit kus svého srdce a upřímný pohled na svět do jednoho zmáčknutí spouště. Pak bude ta fotka neobyčejná.“

Provázela mě dědova slova o fotografování, když jsem se vracela přímou polní cestou k roubence. Už zdálky jsem viděla, že na mě máma čeká na zápraží se založenýma rukama.

„Kde jsi sakra byla?“

„Rozloučit se s dědou, opravdově!“ odsekla jsem.

Byla na mě tak naštvaná, že jsme okamžitě odjely domů. Přes své rozčílení si ani nevšimla, že jsem si vedle sebe na zadní sedadlo položila i Sokola. Celou cestu na mě nepromluvila, vysadila mě před domem a pokračovala do práce. Byla jsem ráda, že se na mě zlobila. Věděla totiž, že jsem měla pravdu, ale nechtěla si to přiznat.

Utíkala jsem k sobě do pokojíčku a z kasičky vysypala našetřené peníze. Nevěděla jsem, jestli mám domácí vězení, ale vzhledem k tomu, jak moc byla mamka dopálená, jsem si říkala, že je to vlastně jedno, jestli budu mít průšvih ještě za to, že jsem se vydala sama do města. Popojela jsem dvě stanice metrem a vystoupila na pěší zóně u nákupního centra, jen kousek od obchodu s fotografickým vybavením.

„Dobrý den, prosím, umíte vyvolat tenhle film?“ opatrně jsem podala Sokola prodavači.

„Ahoj slečno, samozřejmě, budeš to mít za hodinku připravený. Vezmu si od tebe teď sto padesát korunek, ju?“ Šťastně jsem vytáhla dvoustovku a posadila se před obchod na lavičku. Čas se táhl a já přemýšlela, co děda se Sokolem nafotil.

Prodavač mi předal tlustou obálku a já se vrátila domů. Rozložila jsem jednotlivé snímky na podlahu svého pokoje a zkoumala každý z nich. Děda měl pravdu. Pokud člověk vloží kus srdce do jednoho momentu, obtiskne se do něj jeho osobnost. Prohlížela jsem si fotky, dokud jsem nezaslechla rachocení klíčů v zámku. Rychle jsem je poskládala do krabice a zastrčila pod postel.

Roubenku u lesa rodiče do půlroku prodali, protože se v rodině nedokázali domluvit na dědictví. Na hřbitov jsem chodila povinně na Dušičky a Vánoce, až dokud jsem v osmnácti konečně nepocítila svobodu v podobě vlastního auta a nejela za dědou tam, kde opravdu odpočívala jeho duše.

Na zelené louky plné rozkvetlých kopretin. Do lesů, kde rostou největší borůvky a pod břízami křemenáče. K rybníku, kde se pod hladinou vlní kapři a na sluncem rozpálených kamenech se vyhřívají užovky. Na posed s tajnou lavičkou, kde jsem objevila kromě dědových posledních momentů i lásku svého života. Fotografování.

MLYNÁŘOVO TAJEMSTVÍ

Samuel (25 let), březen 2022

„Ahoj Same, děkuju za kafe, mrznou mi ruce. Moc ti to sluší. Něco slavíme? A kam vůbec jedeme?“ vychrlila Patricie bez pauzy hned po nasednutí na místo spolujezdce. Když si ode mě brala připravený kelímek s kávou, dala mi pusu na tvář.

Společně s ní se do auta dostal i závan čerstvého vzduchu plný, námi tak očekávaného, jara. Patricie byla od brzkého rána na lovu fotek a já ji nabíral u nově otevřené ohrady daňků, které fotila pro reportáž. Těšil jsem se na vzácný společný čas, kdy jsem nebyl ve vzduchu a ona neplnila své pracovní povinnosti.

„Říkal jsem si, že bychom se mohli podívat do toho nového zahradnictví a konečně koupit kytky na balkon,“ prohlásil jsem a v duchu si maloval, jak šedé kostky oživíme zelení. Nastěhovali jsme se v listopadu, a tak nemělo smysl cokoliv vysazovat. Ale teď konečně přišel onen čas.

Ani ne po dvaceti minutách jsme zastavili u jednoho z největších zahradnictví v Čechách. Hned po vstupu to vypadalo, že jsme vešli do botanické zahrady, a ne prodejny rostlin. Ovanul

nás tropický vzduch a obrovské palmy, které se tyčily až ke skleněnému stropu, v nás vyvolávaly pocit exotické dovolené.

„Půjč mi klíčky od auta, jdu si pro foťák!“ Nečekal jsem, než se Patricie vrátí, a hned zabočil do první uličky mezi orchideje. Byla tu spousta druhů, od sněhově bílých až po rudočerné květy veliké jako moje pěst. Některé s roztřepenými konci, jako by je neposlušné dítě naschvál nastříhalo nůžkami.

„Tak co, Same, už jsi něco vybral?“ připojila se Patricie k mému obdivování.

„Vůbec nevím, kde začít. Co myslíš, hodila by se nám třeba takováhle palma? A určitě musím sehnat citronovník! Jo a viděla jsi ty orchideje? Vypadají jak z džungle někde na Borneu!“

„Same, nechám na tobě, jaký kytky vybereš, ale prosím tě, ať se nám na ten balkon vejdou, ano?“

„Jak kdybych něco přeháněl...“ zabrumlal jsem a popadl květináč z regálu a postavil ho do košíku.

„Porozhlédnu se tu kolem a zkusím něco vyfotit, nevádí?“

Vlastně jsem byl rád, že se můžu labyrintem zahradnictví probírat sám. V klidu jsem si pročítal cedulky u jednotlivých sekcí a obsah košíku se mi pomalu, ale jistě plnil. Občas jsem zahlédl Patricii, když přebíhala z jednoho konce zahradnictví na druhý.

Myšlenkami jsem ale neustále odbíhal k dnešnímu večeru a doufal, že vše půjde podle představ. Nevěděl jsem, jestli se mi

potí dlaně z dusivého vlhkého vzduchu nebo z mého plánu požádat večer Patricii o ruku.

„Ještě musíme koupit tu bazalku, abychom ji měli na dnešní pizzu,“ objevila se Patricie vedle mě. Z bylinkové sekce jsme odcházeli s oreganem, majoránkou, rozmarýnem, pažitkou a šalvějí. Pro bazalku jsem sprintoval od pokladny, protože jsme na ni kvůli nákupu ostatních bylinek samozřejmě zapomněli.

„Same, jak to nacpeme do auta?“

„To ses ale taky mohla zeptat dřív, než jsme to zaplatili.“ Nervózně jsem těkal očima mezi narvaným nákupním košem a kufrem auta. Po půlhodinovém boji jsme opouštěli parkoviště zahradnického centra. Patricii jsem vedle sebe skrze korunu kávovníku, který měla na klíně, neviděl. Mezi chodidly jí balancovalo avokádo a v ruku pevně svírala svou vysněnou masožravku.

„Co sakra děláš!“ ozvalo se z džungle vedle mě poté, co jsem prudce dupnul na brzdu, protože jsem si v poslední vteřině všimnul červené na semaforu. Náklad květin v kufru a Patricie se nebezpečně zakymácely a já už se viděl, jak luxuju celé auto.

„Co říkáš, zlato? Nějak tě přes ty kytky neslyším...“ Když mi Patricie na můj malý vtípek neodpověděla, radši jsem z už tak vražedných čtyřiceti kilometrů za hodinu zpomalil na třicet.

„Mám hroznej hlad,“ ozvalo se nabručeně vedle mě. Zbystřil jsem, protože hladová přítelkyně rovná se krvelačná